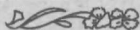

in pošten kakor nihče na svetu. In tako je postal Tomaž naenkrat svetnik in mučenik v naši vasi... Jokali so za njim, ko so peli učenci pogrebno pesem, in so govorili gospod učitelj lep govor in so očitali, da je zatirala vsa vas nedolžnega dečka.

»Odpusti, odpusti!« so klicali ljudje s solzami v očeh. A najhujše je bilo Gregorki. Peter je povedal vse po pravici, in uboga ženica je bila vsa iz sebe... Pa ni vedela, da ji je Tomaž že davno odpustil.

Resnično: Tomaža se spominja še zdaj staro in mlado in ga časti vse, kolikor ga more. Njegovi materi pa strežejo prijazno pri Gregorju in ji izpolnijo vsako željo... Na Tomaževem grobu pa stoji kameniten spomenik — gospod učitelj so nabirali zanj in so ga naročili iz daljnega mesta...

Jos. Vandot.

VIDRA IN LISICA.

Ko je ljubi Bog ustvaril zemljo in vse stvari na njej, je odločil vsaki živali njena pota. Le vidri in lisici ni ničesar zapovedal. Opazili pa sta ti dve živali, da imata zversko zobovje. Vedeli sta torej, da se bosta živili z mesom. Da bi pa ne bili nadležni druga drugi, sta se hoteli ločiti. Lisica naj bi šla k vodi, a vidra v gozd. Takoj drugi dan sta hoteli poizkusiti to življenje. Dogovorili sta se pa, da se snideta zvečer pod nekim drevesom.

Lisica je sedela že skoraj cel dan ob potoku, a ničesar ni mogla uloviti. Videla je sicer, kako so ribice plavale v potoku, vendar ni mogla do njih. Ko je solnce že zahajalo, prisili jo glad, da prelomi besedo in gre iskat plena v gozd.

Vidri se je medtem v gozdu bolje godilo. Iztaknila je zajčje gnezdo in pojedla mladiče. Nato pa je legla v senco. Na večer se je pa napotila iz gozda k drevesu, kakor se je bila dogovorila z lisico. Medpotom pa sreča lisico, ki se je izneverila obljubi. Zvita buča si je to pot še vedela pomagati. Rekla je: »Dolgo sem te že čakala pod drevesom. Ker te pa ni bilo, sem te šla iskat.«

Vidra je pripovedovala, kako se ji je godilo, lisica se je pa sramovala izpovedati, da ni ničesar ujela. Zato se je vidri nalagala, kolikor se je le mogla. Dogovorili sta se konečno, da gresta prihodnjega dne zopet v istem redu na lov. Toda, ko se je zdanilo, se je skrila lisica v grmovje in je čakala, da je izginila vidra v gozdu. Hitro je tekla ob njegovem obronku in hotela priti od nasprotne strani v gozd, da bi je vidra ne opazila. A to se ji ni posrečilo. Vidra je namreč sledila zajčku in je prišla v oni del gozda, kjer se je plazila lisica. Ta se je vidre zelo prestrašila in ni vedela takoj izgovora. — Vidra je pa spoznala, da je lisica potuhnjenska, ter je zapustila gozd ter se nastanila ob mirnem vodovju. Z lisico se pa od takrat ni hotela nič več družiti.

Polenčan.

